Прошу, благаю: ласки, співчуття,
Якщо ви друзі, згляньтеся над мною!
Я не в гаю, в тюрмі моє життя,
Зарите в яму Долею лихою,
Господньою покаране рукою.
Дівчата, любчики, танцівники,
Що, мов козли, дріботите танки,
Чия горлянка звуками стодзвонна,
Ви всі меткі, мов стріли, блискавки, —
Чи ж кинете ви бідного Війона?

Співці, що вільно ваш лунає спів,
Ґалянти, буйні вчинками й словами,
Правдиві, щирі, не з фальшівників,
Дотепники з дурними язиками,
Не зволікайте, вже він гине в ямі.
Творці рондо, мотетів і баляд,
Як він помре, вину не буде рад!
Сюди не дійде й буря невгомонна:
Його здушили мури ці, мов гад, —
Чи ж кинете ви бідного Війона?

Прийдіть, погляньте, як страждає він,
Шляхетні всі, що королеві навіть
Не платиле належних десятин,
Бо кожен з вас лиш Бога в небі славить.
Він піст у втірки і неділі править,
Вже зуби в нього довші, ніж в граблів,
Не від тортів, а від сухих хлібів,
Його вода роздула, мов бальона;
Без ліжка й столу, на землі він сів.
Чи ж кинете ви бідного Війона?

Князі, старі і юні, поможіть!
Для мене ласки в короля просіть!
Спустіть коша! Тут темрява бездонна.
У небезпеці, як заверещить
Одна свиня, їх цілий гурт біжить.
Чи ж кинете ви бідного Війона?

Переклад С. Гординського